♦bloc-notes♦

Inegalabilul football englez

de AL MUNTEANU

A doua echipă engleză care ne vizitează, joacă astăzi în Capitală, prelungind până la noi ecoul solemn al festivităților încoronării dela Londra.

In ziua în care reprezentanții tuturor țărilor fac în capitala Angliei cortegiu sărbătoresc pentru Suveranii Marei Britanii, sportul românesc exultă la București și participă la aceastä sărbătoare printr'un match de football cu o echipă engleză.

Independent de simultaneitatea cu încoronarea dela Londra, un match cu o echipă engleză atinge la noi proporțiile unei sărbători.

Englezii sunt și astăzi supremii jucători de football.

Am urmărit eri cu emoție antrenamentul lui Leicester City. Scoborâți din tren la ora 9 dimineața, cu mădularele ostenite de lungimea voiajului, adversarii de astăzi ai Venusului au sosit pe teren la ora 3, și până la 4 au zburdat pe terenul de joc într'o alură sprintenă, ca după o odihnă îndelungată.

N'au asistat la acest antrenament decât câțiva inițiați. Puțină lume deci a putut să prizeze, o zi mai curând, frumusețea unui football pe care — orice s'ar spune — doar englezii îl pot stăpâni.

Am ajuns, la bursa footballului din Europa Centrală, la un curs destul de ridicat. Scăpați definitiv de tovărășia inutilă a vecinilor noștri din Balcani, footballul românesc a obținut în ultimii ani certificatul unei maturități, egală cu aceia a marilor echipe de pe continent.

Invinse adesea, învingătoare câteodată, echipele românești și-au ameliorat an de an stilul de joc, și-au cizelat technica și au ajuns să obțină victorii concludente asupra unor adversari pe cari până acum câțiva ani aproape nu îndrăzneaui să-i accepte.

Acum aproape o lună footballul românesc a trecut cel mai important examen, situându-se pe picior de egalitate cu footballul de mondială autoritate al Cehoslovacilor.

Deținem, prin urmare, o valoare footbalistică pe care nu ne-o mai contestă nimenea.

Ne-au vizitat în ultimii ani echipe cu nume mari. Reprezentante ale unui football mai vechi decât al nostru, mai pregătit, mai încercat, mai cunoscut. Rezultatele nu interesează.

Victorioase sau învinse, echipele acestea au făcut, adesea, în București, demonstrații de football excelent, culegând aplauze multe și, de cele mai multe ori, meritate.

Admira, F. C. Milano, Slavia, Austria, Beogradski, Hungaria, Ferencvaros și atâtea altele au arătat la București faze de football clar, precis, spectaculos, și eficace.

Și totuși — s'o recunoaștem cinstit — nici una din aceste echipe nu a putut atinge valoarea specială cu arabescuri de football personal inimitabil, al bunelor echipe engleze.

Căci, este un adevăr pe care nimeni nu-l poate contesta. Adevăratul football — footballul pur-sânge am fi putut să spunem — este patrimoniul intangibil al jucătorilor englezi.

Se cunosc până la sățietate, fără a mai fi nevoe să le reamintim, caracteristicile acestui football.

Am vrea să subliniem doar un alt detaliu al footballului englez: sportivitatea sa absolută.

O sportivitate pe care echipa Leicester City o poartă la București în exemplul președintelui suporterilor săi, care, deși la 70 de ani, nu a pierdut de 45 de ani nici un match al echipei sale, pe teren propriu, în deplasare, în Anglia. Și care, deși nu prea bogat, acoperă din banii săi personali, cheltuiala acestei pasiuni sportive inegalabilă.

Pe teren ca și în tribună, adversarii de astăzi ai Venusului vor constitui astfel o pildă care — independent de rezultat — va concretiza ceva ce rămâne specific footballului englezesc: sportivitatea.

Pentru această sportivitate, publicul bucureștean își va uni simbolic urările sale cu acelea ale echipei românești, ale footballului și ale sportului românesc în genere, în clipa când fanfara va întona la Venus, ca și în trei sferturi de glob în ziua aceasta: «Good sawe the King!»

Tatăl și copilul

Regele George VI și princi pesa moștenitoare Elisabeta la o plimbare, sportivă, de dimineață

La Capșa (faimoasa cafenea Capșa) există între ora 2 și 6 două colțuri (două faimoase colțuri) de nuanțe diferite.

Primul este alcătuit din sportivi. D-nii Ilie Lazăr, Leucuția, Radulovici, Elekes, Anca, Ciordaș, Leahu, Radu Victor... Toți ripensiști și preocupați firește, tot timpul, de football.

De ani de zile nu se discută în colțul acesta — colțul No. 1 — decât politică și sport.

Există însă și un colț No. 2. Colțul acesta cuprinde numai avocați. D-nii Teodorescu, Mitică Pascu, Papiniu, Elefteriu, Valerian, Godeanu, Wortmann...

Toți juriști și preocupați, firește, tot timpul de... drep.

De ani de zile nu se discută în colțul acesta — Colțul No. 2 — decât probleme de drept.

Intre aceste două «colțuri» ale Capșei a existat câțiva ani o adevărată adversitate.

Enervați de faptul că la ardeleni nu se discută decât despre Ripensia, despre Venus sau despre matchurile internaționale ale României, în colțul celălalt exploda adesea câte-o enervare firească:

— Iar sport. Ce-or găsi oamenii ăștia la sport?...

Pentru a nu rămâne dator un răspuns, Colțul No. 1 servea o replică promptă:

— Iar Drept. Ce-or găsi oamenii ăștia la Drept?...

Și-și completa imediat nedumerirea aceasta cu o observație suplimentară:

— Avocații ăștia vorbesc toată ziua, aici, despre Drept. Dar de pledat, când vor pleda?

Uneori, se găsea o soluție și pentru ocupațiunea aceasta:

— Să știi că am să fac o crimă, numai să le furnizez un proces...

Cu timpul însă, colțul No. 2 din Cafeneaua Capșa a suferit o metamorfoză totală. Cineva — nu știu care din componenții acestui colț — a nimerit la un match de football. Evident, jocul l-a entuziasmat. S'a dus din nou și încet, încet... a convertit și pe ceilalți avocați din colțul No. 2.

In câteva săptămâni, toți avocații antisportivi și capșiști de până atunci au devenit spectatori permanenți ai matchurilor de football și competențe indiscutabile în materie de sport.

In colțul No. 2 al Capșei nu se mai discută de atunci decât de football. Ca și când «Dreptul» ar fi fost radiat subit din vocabularul limbei române.

Iar când în Colțul No. 1 al Capșei se discută, acum, despre politică, din Colțul No. 2 explodează întotdeauna o enervare firească.

— Politică. Ce-or găsi oamenii ăștia la politică?... Par'că football n'ar mai exista în țara românească...

*

Prietenul nostru Niculescu Solidu, din gruparea de rugby P. T. T. condusă de eminentul om de sport care este d. ing. Costacea, ne-a vizitat eri la redacție.

— Aș vrea să vă rog ceva.

— Ce?

— Cine scrie sportul la «Buna Vestire»?...

— D. Virgil Popescu. Dece?

— M'a înjurat teribil înaintea matchului România-Italia. A scris atunci că dacă sunt pus și eu în echipa României, stricăm relațiile cu... Italia.

— Ei și?...

— Aș vrea să-i spun că mai bine stricam relațiile cu Italia și câștigam, decât să rămânem cum suntem, dar să nu câștigăm...

Castor

ENGLEZII nu salută...

Echipa engleză Leicester City, care joacă azi la Venus, a stârnit în public un interes care corespunde perfect importanței acestei vizite.

Fără să facem profeții, credem ca azi — și mâine — publicul nostru sportiv, care în atâtea rânduri a dat dovadă de maturitate sportivă, va fi prezent la matchurile englezilor. Pentru acest public vrem să facem astăzi câteva însemnări.

Există un obiceiu la footballiștii noștri — și nu numai la ai noștri, dar și la străini — de a saluta publicul.

In momentul când intră în arenă, fiecare echipă salută asistența. Faptul acesta a depășit codul manierelor elegante. A devenit o datorie.

Echipele românești însă, au evoluat foarte mult în privința salutului.

La noi, o echipă când a intrat pe teren are o grije de a mulțumi cât se poate de bine publicul.

De pildă, pe arena Venus, o echipă salută întâi — în cea mai perfectă aliniere — tribuna. După ce a strigat aici din fundul bojocilor un formidabil „Trăiască publicul bucureștean" cei unsprezece jucători repetă această solemnitate în fața peluzei mari și în fața tribunei din fund.

Nu avem nimic contra acestui obiceiu. Dimpotrivă.

Dar parcă e un pic de demagogie în acest salut. Ai impresia că echipa se pune bine cu galeria.

Trecând peste această paranteză, vom saluta cu bucurie salutul echipelor bucureștene, care nu e altceva decât o punte sentimentală între jucători și public. E stabilirea unei legături între vedete și spectatori.

Am făcut această apologie a salutului cu ocazia vizitei lui Leicester City.

Pentru că spre deosebire de celelalte neamuri de jucători, englezii nu au nici un fel de salut.

Ca toți englezii, ei vor intra astăzi foarte calmi pe teren, vor trece la o poartă și se vor antrena până la primul fluer al arbitrului. In ce privește publicul, îl ignorează complect. Ca și cum n'ar fi nimeni pe teren, ca și cum tribunele ar fi goale, englezii nu dau nimănui nici o atenție, nu salută pe nimeni.

Să nu se mire deci „publicul bucureștean" obișnuit cu urările echipelor noastre, când englezii nu vor proceda la fel.

Căci ar fi o eroare de neiertat dacă cineva ar interpreta aceasta ca o lipsă de deferență. S'avă Domnului, englezii sunt destul de civilizați și ar fi avut tot timpul să prindă și ei niscai maniere europene. Dar în Anglia, țara celor mai variate și ciudate tradiții, nu se salută înaintea unui match de football. E și aceasta o tradiție pe care suntem obligați s'o respectăm.

Anul trecut, când Liverpool ne a tratat cu indiferență, au izbucnit prompt câteva huiduieli.

Probabil că anul acesta, când publicul „a prins mișcarea" nu va mai fi șocat.

In definitiv, poate că tradiția lor ar avea o oarecare corelație cu românescul: „Bună ziua ți-am dat, belea mi-am căpătat".

A. Nol

BOXUL IN ANGLIA

Sportul englezului care se respectă

de EUGEN DUMITRESCU

Lupta cu pumnii își are leagănul în cele mai îndepărtate timpuri ale antichității. Pumnul a fost prima armă ofensivă și defensivă a omului în luptă cu semenii lui sau cu animalele.

La jocurile olympice ale vechei Elade își face, pentru prima oară apariția ca sport, un fel de luptă cu pumnii acoperiți cu o coajă de copac sau ceva asemănător.

Incetul cu încetul acest sport și-a pierdut popularitatea, și a dispărut din programul jocurilor grecești.

După scurgerea multor secole, englezii începură să practice lupta cu pumnul dar abia în secolul al XV-lea, sub domnia regelui Eduard al III-lea, strămoșul Celui care va fi încoronat astăzi, lupta cu pumnii goi era foarte populară și a început să fie supusă unor reguli bine definite. Autorul primului regulament a fost deci un englez și tot unui englez, Tom Figg îi revine cinstea de a fi considerat drept primul campion mondial de box.

In ce privește introducerea mănușilor s'a căzut de acord pentru a se fixa data primei lor întrebuințări, la începutul anului 1811, epocă în care, un amator, americanul Barclay se gândi să-și protejeze astfel mâinile spre a face un asalt cu faimosul profesor Toma Mollneux. Dar abia prin 1880, datorită propagandei făcută de englezi, întrebuințarea mănușilor se răspândi spre a deveni generală cu câțiva ani înainte de începutul secolului nostru.

PATRIA BOXULUI MODERN

Am făcut acest succint istoric spre a arăta că Anglia poate fi considerată drept patria boxului modern.

Dar, Angliei nu îi revine numai meritul de a fi repus pe picioare unul dintre sporturile cele mai răspândite astăzi ci și acela de a fi contribuit, în largă măsură, la popularizarea lui.

Intr'adevăr, în decursul anilor au luat ființă, în marile centre ale Marei Britanii, numeroase școli de specialitate, veritabile academii de știință pugilistică. Imperiul colonial a imitat curând, exemplul metropolei și, în foarte scurt timp boxul a cucerit masele impunându-se pretutindeni unde civilizația și-a înfipt binefăcătoarele ei tentacule.

Englezii au îmbrățișat cu entuziasm acest sport și școlile de specialitate nu isbuteau să facă față cererilor.

Orice englez care se respecta era moralmente obligat să învețe boxul și datorită acestei sănătoase mentalități sportul cu mănuși a cunoscut o ascensiune rapidă și o popularitate asemănătoare.

In scurt timp, întreaga Anglie era cucerită pentru cauza boxului, fapt care a dus la înfloritoarea lui situație de astăzi.

La propășirea sportului cu mănuși a colaborat tot ceiace este englez. Nobilii, burghezi și cei din clasa de jos au pus umărul în serviciul acestei cauze și încă și astăzi locurile din jurul ringului sunt ocupate în Anglia de tot ceiace are țara mai select. Frac-ul și smocking-ul este arborat la reuniunile pugiliste cu aceiași măreție ca și la cele mai pretențioase recepții.

LORDUL LONDSDALLE

Lordul Londsdalle, o personalitate de marcă a Angliei a sprijinit din toată puterea sportul cu mănuși, punând în competițiune câteva centuri de valoare cari au făcut și continuă să facă epocă, dincolo de Mânecă.

Datorită seriozității care a patronat și patronează la conducerea faimosului «National Boxing Board of Control», boxul cunoaște, în Anglia, cele mai frumoase succese și se menține la acelaș grad de popularitate ca și în trecut.

Rămânând credincioși boxului, englezii au făcut, odată mai mult, dovada constantei și caracterului lor ales.

In ce privește rezultatele obținute în decursul anilor și calitatea boxului practicat, Anglia trebuește situată pe primul plan.

Technica engleză este cunoscută în lumea întreagă și nimeni nu-i contestă clasa. Deaceia, suntem convinși că, tot Anglia va fi țara în care boxul își va găsi refugiu, atunci când hrăpăreții organizatori din celelalte țări îi va fi semnat actul de înmormântare.

ALBIONUL creatorul Rolls - Royce-ului

Sporturile motorizate în Marea Britanie

In ziua încoronărei regelui Angliei, normal este să ne întoarcem privirile înapoi, spre a face o succintă recapitulare a marilor isprăvi realizate de fiii Albionului, în domeniul sporturilor motorizate.

Nu intenționăm să redactăm istoricul acestor sporturi în Anglia. Ar fi să ocupăm prea multe coloane și — la drept vorbind — documentele ce deținem sunt insuficiente spre a ne da posibilitatea să oglindim hărnicia celor cari pot fi considerați, drept mari animatori ai motorului.

In Anglia s'a lucrat enorm în această direcție și deaceia nu trebue să surprindă pe nimeni, faptul că supușii regelui a cărui încoronare va fi sărbătorită astăzi, au reușit, decenii întregi să domine cu autoritate, în domeniul sporturilor motorizate.

Mașini formidabile

Patrie a motocicletei, Anglia s'a interesat în mare măsură de automobilism, aviație și bărci cu motor, isbutind, totdeauna, să creieze mașini formidabile, pe cari nu a ezitat să le împrumute și altor națiuni, înlesnind astfel realizarea unor uriașe progrese.

Anglia a fost și rămâne, o țară eminamente altruistă. Ea a furnizat lumii, arsenale întregi, de mașini și a depus eforturi mărețe spre a înzestra civilizația, cu lucrări practice și de mare utilitate.

Uitându-ne înapoi, trebue să conchidem cu puțină plăcere, că Angliei i se cuvine titlul de «regină a sporturilor motorizate».

Actualmente, Anglia deține recordurile mondiale de viteză terestră. Ferinbough la motociclete și faimosul Campbell la automobile, sunt cei mai rapizi oameni din lume.

Concursul Statului

Pentru a ajunge la realizarea unor performanțe cari nu sunt la îndemâna oricui, întreaga națiune engleză și-a dat partea de contribuție. Marea massă a poporului a adus acel imbold divin care face din orice englez un sportiv autentic. Inginerii și oamenii de specialitate au depus o muncă titanică în serviciul motorului și nu au ezitat chiar să-și sacrifice viața pentru triumful unor cauze mari.

Statul englez, a dovedit, în decursul veacurilor o mare înțelegere a situației și, prin dregătorii săi, a dat un larg concurs tuturor acelora cari au încercat să aducă îmbunătățiri materialului utilizat în sporturile mecanice.

In fine, toți regii Angliei moderne s'au întrecut în a sprijini eforturile inventatorilor și realizatorilor, utilizând dese ori, caseta lor particulară spre a înlesni construcții ce nu au întârziat să dea rezultate.

Exemplul venit de sus nu putea să nu găsească imitatori și deaceia niciodată, indiferent de prețul sacrificiilor, chestiunea finanțărei marilor încercări, nu a constituit o problemă.

Segraeve

Astăzi, Anglia domină în motociclism și automobilism. In trecut dominarea ei s'a făcut remarcată în aviație și bărci cu motor. Faimosul Segraeve, fost recordman mondial de viteză în automobil și a sacrificat viața spre a readuce țărei recordul de viteză al bărcilor cu motor. Este sigur că el va găsi succesori și titlul de mai sus nu va întârzia să reintre în patrimoniul Angliei.

Pe de altă parte, Stainford, fost recordman mondial de viteză în aer nu a depus armele. El năzuește să recâștige, pentru Anglia, un titlu pe care l-a deținut cu atâta cinste și isbânda nu este imposibilă.

Dar, nu numai în domeniul vitezei, englezii stau pe primul plan în materie de sporturi mecanice.

Tot lor le revine meritul de a fi realizat cele mai comode mașini de turism, pe pământ, în aer și pe apă.

Nu este oare Rolls Royce-ul «regina trăsurilor de turism»?

*

In ce privește manifestările sporturilor mecanice, nicio a altă țară din lume nu a realizat spectacole mai impresionante, ca cele regisate în Anglia. Deaceia, este sigur că, în nici o altă țară, rezultatele nu pot egala pe cele reușite de insulari.

„Părinții rugbyului"

de Raul Vizanti

Tot britanicii au avut onoarea de a se numi «părinții» rugbyului.

Acest sport dur, dar extrem de atletic, a luat naștere în Anglia, în colegiul din Rugby-Warwick; iar sclipirea ce a dus la crearea noului sport, a avut-o un jucător de football asociație, cu numele de Ellis, care în cursul unui match de asociație a șarjat cu balonul în brațe, marcând goalul de această manieră. Dela această glumă a luat naștere noul sport, ce astăzi se găsește pe picior de egalitate cu asociația.

Jucat la începuturile lui cu câte 20 de oameni în echipă, rugbyul a fost perfecționat și în momentul în care s'a văzut că atacul suferă din cauza aglomerației pe teren, numărul jucătorilor a fost redus la 15.

Un joc dur, un joc bazat numai pe atletică, devenia periculos dacă la baza acestui sport nu ar fi stat cavalerismul. Ori, numai britanicii puteau da rugbyului adevărata notă în joc, pentru a nu duce la degenerare. Au reușit, natural, păstrând anumite principii.

Primul principiu instalat de britanici a fost disputarea partidelor de rugby numai sub formă de întâlniri amicale. Nu există și nu a existat în Marea Britanie, campionat de rugby. Un sport dur, expus exagerărilor, trebuia ferit de patima inerentă în disputele pentru un titlu. Britanicii au impus acest sistem și, — iar spre onoarea lor, — rugbyul a progresat cu toată lipsa de clasamente și punctaje. Care țară ar putea pretinde că poate lansa un sport în care să lipsească pasiunea impusă de titlul? Și, cu toate acestea, rugbyul s'a desvoltat și a avut priză în marea masă a spectatorilor.

Rugbyul, în Marea Britanie, se practică numai în colegii și universități, pentru simplul motiv că la baza acestui sport trebuește să stea ideea de joc cavaleresc.

Singurele competițiuni cunoscute în Marea Britanie sunt: turneul celor patru și Calcuta Cup.

Turneul celor patru: Anglia, Scoția, Țara Galilor și Irlanda, formează o competițiune ce stârnește un mare interes în masa spectatorilor. In acest turneu fusese admisă și Franța, însă în anul 1931 cele patru țări britanice au rupt relațiunile cu Franța pentru două considerente ce dau de gândit tuturor țărilor ce practică rugbyul.

Pentru joc brutal, acte de profesionism și deformarea regulelor de joc, britanicii au înțeles că nu mai pot juca alături de Franța. In momentul când s'a luat această deciziune, Franța se găsea în fruntea clasamentului turneului și atunci mulți au crezut că supremația britanică fiind amenințată, englezii au recurs la acest sistem antisportiv.

Totuși s'a dovedit că nu acesta era motivul. Britanicii au continuat turneul, Țara Galilor s'a prezentat la Paris și după ce a dispus de Franța cu scorul categoric de 35—3, a pus în practică deciziunea de care am vorbit. Au dovedit și supremația dar au rămas la punctul lor de vedere.

Cu toate eforturile depuse de conducătorii francezi, nici până azi nu au parvenit să reia relațiunile cu țările britanice.

Rugbyul, plecat din Anglia, a trecut în Europa, dar ceeace este mai curios el s'a rătăcit în Neo-Zelandă, Sud-Africa și Australia iar astăzi aceste două dominioane sunt cu mult superioare insularilor.

Explicația acestei superiorități este greu de găsit și toate eforturile insularilor de a ratrapa din avansul luat de dominioane, au rămas inutile. Superioritatea Neo Zelandezilor se menține zdrobitoare.

Astăzi, britanicii au făcut oarecari concesiuni principiilor lor, de amatorism în rugby. Dar nu au înțeles să-l facă în rugbyul clasic, ci au inventat un nou sistem de joc, cu rugbyul în 13, în care profesionismul tronează. Rugbyul clasic a rămas pur amator, iar la baza lui stau aceleași idei de loialitate și de sportivitate, cari au dus la ruperea relațiunilor cu francezii.

Cluburile engleze de rugby sunt extrem de numeroase și nu mai departe decât clubul ce ne vizitează, Leicester City, are o puternică secțiune de rugby, ce este pe acelaș plan, ca importanță, cu secțiunea de asociație.

Richmond, Cardiff, Blackheat, Newport, sunt nume ce produc senzație în rugbyul mondial și aceste cluburi stau întotdeauna

(Continuare în pag. 4-a)